

Зайченко Н. І., кандидат педагогічних наук, докторант кафедри соціальної педагогіки та інформаційних технологій в освіті НУБіП України (м. Київ)

УЧАСТЬ СОЦІАЛЬНИХ ПРАЦІВНИКІВ ІСПАНОМОВНИХ КРАЇН У МІЖНАРОДНОМУ КОНТЕКСТІ СОЦІАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ РОБОТИ

У статті здійснюється аналіз участі професійних об'єднань соціальних працівників іспаномовних країн у міжнародному контексті соціально-педагогічної роботи. Автор описує процес формування провідних міжнародних організацій соціальних працівників і соціальних педагогів (Міжнародна федерація соціальних працівників, Міжнародний католицький союз соціальної допомоги, Міжнародна асоціація соціальних педагогів та ін.), в який від самого початку активно включилися професійні співтовариства іспаномовних країн. Сучасний досвід соціально-педагогічної роботи може бути об'єктивно оцінений у вимірі міжнародного діалогу і співробітництва різних країн світу.

Ключові слова: соціально-педагогічна робота, соціальне виховання, Міжнародна федерація соціальних працівників, Іспанська Федерація асоціацій соціальних помічників, Міжнародний католицький союз соціальної допомоги, Міжнародна асоціація соціальних педагогів, Ібероамериканське Товариство соціальної педагогіки.

В статті осуществляется анализ участия профессиональных объединений социальных работников испаноязычных стран в международном контексте социально-педагогической работы. Автор описывает процесс формирования ведущих международных организаций социальных работников и социальных педагогов (Международная федерация социальных работников, Международный католический союз социальной помощи, Международная ассоциация социальных педагогов и др.), в который изначально активно включились профессиональные сообщества испаноязычных стран. Современный опыт социально-педагогической работы может быть объективно оценен в измерении международного диалога и сотрудничества разных стран мира.

Ключевые слова: социально-педагогическая работа, социальное воспитание, Международная федерация социальных работников, Испанская федерация ассоциаций социальных помощников, Международный католический союз социальной помощи, Международная ассоциация социальных педагогов, Иberoамериканское общество социальной педагогики.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Досвід сучасної соціально-педагогічної роботи може бути об'єктивно і всебічно оцінений за множини умов, насамперед за розуміння, що він нагромаджувався у контексті міжнародного діалогу і співробітництва, вироблення спільних (зокрема в європейській, латиноамериканській соціально-педагогічній практиці) стратегій розвитку професійної соціально-педагогічної діяльності, витворення духовно близьких парадигм осмислення соціально-гуманітарної реальності. Професійні співтовариства соціальних працівників, широкі кола педагогів іспаномовних країн протягом ХХ – початку ХХІ ст. не стояли осторонь процесу розбудови міжнародної соціально-педагогічної роботи, а найактивнішим чином включилися у нього, сприяючи прогресивним змінам і модифікаціям суспільно-політичного тла соціальних держав.

Проблема участі професійних об'єднань соціальних працівників іспаномовних країн у міжнародному контексті соціально-педагогічної роботи розроблена у наукових

роботах Е.Малагона (E.Malagon Bello), М.Моліни Санчес (M.Molina Sanchez), М.Марча (M.March), А.Кастійо Чарфолет (A.Castillo Charfolet), М.Парехо (M.Gil Parejo) та інших дослідників.

Мета статті – проаналізувати участь професійних об'єднань соціальних працівників іспаномовних країн у міжнародному контексті соціально-педагогічної роботи.

Виклад матеріалу. Започаткування міжнародних відносин у галузі професійної соціальної роботи припадає на 1920-і роки, коли заявили про себе перші організації міжнародного характеру - Міжнародний католицький союз соціальної допомоги (1925 р.), Постійний Секретаріат соціальної допомоги (1928 р.), Міжнародна асоціація шкіл соціальної роботи (1928 р.). На той час у розвитку соціальної роботи і походженні професії виявилися дві тенденції: англійська (англомовна) соціальна робота, пов'язана з соціологічними і психологічними дослідженнями в університетах, яка формувалася під значним впливом

фабіанського соціалізму, і соціальна робота континентальна (у країнах Середземномор'я), що мала чітку спрямованість практичної діяльності у наданні соціальної допомоги і здебільшого здійснювалася під контролем католицької церкви [1, с. 352].

У латиноамериканському регіоні організація шкіл соціальної роботи здійснювалася за підтримки з наставництвом католицької церкви. Міжнародний католицький союз соціальної допомоги, заснований у Брюсселі у 1925 р., започаткований у ході співробітництва шкіл, очолюваних М.Баєрс (Maria Baers) і В.Каппе (Victoria Carpe), мав на меті сприяти розвитку соціального служіння католицьких груп соціально-практичної діяльності у різних країнах світу, виявленню і розв'язанню найгостріших проблем соціальної допомоги, поширенню шкіл соціальної роботи тощо. В основі його діяльності лежала ідея про соціальне служіння як внесок до забезпечення соціального порядку і миру у сучасному світі [2, с. 18].

8 липня 1928 р. у Парижі відбулася Перша Міжнародна конференція соціальної допомоги, організована з ініціативи Р.Санда (Rene Sand). Фактично було започатковано міжнародний форум, у процесі якого об'єднання соціальних працівників різних країн могли обговорювати актуальні проблеми соціальної допомоги, суспільної благочинності, відстоювати ідеї визнання професії соціальної роботи у суспільстві, покращення умов її розвитку, обмінюватися досвідом у ході міжнародного діалогу тощо. На конференції були представлені 42 країни за участі близько 2,5 тис. осіб [3, с. 233].

Як підсумок конференції у Парижі був утворений Постійний Секретаріат соціальної допомоги. Кожні два роки проводилися асамблеї організації. Іспанський Комітет соціального добробуту був прийнятий до складу міжнародної організації [4, с. 35].

У 1928 р. була створена Міжнародна асоціація шкіл соціальної роботи, до початкового складу якої увійшла 51 школа з різних куточків світу. Нині організація підтримує відносини з 1800 школами соціальної роботи у понад 90 країнах. У цілях заохочення і розвитку професійної освіти у галузі соціальної роботи МАШСР забезпечує постійний міжнародний форум для

обговорення питань навчання у галузі соціальної роботи, поширення відповідної інформації просвітницького характеру, здійснює організацію міжнародних навчальних курсів, надає допомогу навчальним закладам у межах консультацій, семінарів, спеціальних програм і публікацій тощо. Починаючи з 1950 р., організація один раз на два роки проводить всесвітні конгреси (частіше – спільно з Міжнародною федерацією соціальних працівників).

Після Другої світової війни в умовах розбудови європейської інтеграційної політики і закладання у підвалини суспільного життя конституційного принципу соціальної держави актуальною виявилася проблема соціального та правового захисту дітей та молоді. Наприкінці 1940-х рр. відділення зі справ культури французького офісу Верховного комісару у Німеччині доручило суспільним діячам Х.Етену (Нідерланди), Г.Жубрелю (Франція) та К.Герінгеру (Німеччина) організувати міжнародну зустріч з проблем освіти та виховання дітей, які зіткнулися з горем, виявилися безпритульними та осиротілими. У квітні 1948 р. у місті Бад-Дюркхайм така зустріч відбулася насамперед з метою встановлення французько-німецького співробітництва у галузі соціальної опіки дітей та молоді післявоєнного часу. Відтоді міжнародні зустрічі і конгреси з проблем освіти і виховання дітей та молоді, які потрапили у складні життєві ситуації, проводилися систематично.

У березні 1951 р. на четвертій міжнародній зустрічі у Фрайбург-ім-Брайсгау було засновано Міжнародну асоціацію педагогів для роботи з неадаптованою молоддю (Association International des Éducateurs de Jeunes Inadapté - АІЕІ). На 1969 р. до її складу входило 18 національних асоціацій з 6 тис. учасників [5, с.196].

Ідея “нової соціальної професії” - спеціального (соціального) педагога для роботи з дітьми, які мають функціональні обмеження, проблеми психологічного характеру, знайшла живий відгук серед педагогів-практиків Іспанії. З 1940-х рр. Х.Пікер (Jose Piquer) у Барселоні та І.Арналь (Isabel Arnal) у Мадриді одними з перших активно закликали громадськість до розв'язання проблеми. Керуючи лабораторією психотехніки Опікунського

суду неповнолітніх у Барселоні, Х.Пікер відзначав важливість професійної підготовки саме спеціального (соціального) педагога, який володіє множинним психопедагогічним інструментарієм для спрямування розвитку дитини у складних життєвих ситуаціях [5, с.234]. Пропозиції Х.Пікера знайшли відображення у висновках Першого Національного конгресу з педагогіки у Барселоні 1955 р., присвяченому підготовці викладачів.

Інша суспільна діячка, експерт Міжнародної католицької комісії з проблем дітей І.Арналь у публікаціях “Підготовка педагогів для роботи з неадаптованими дітьми у Франції” (1959), “Підготовка педагогів для роботи з дезадаптованою молоддю у Німеччині” (1964) та інших відзначала необхідність використання потужного зарубіжного досвіду у процесі розбудови професійної підготовки спеціальних педагогів в Іспанії.

Розвиток системи соціального виховання в іспанському суспільстві був зумовлений суспільно-політичними та ідеологічними факторами. До середини 1970-х рр. соціальне виховання молоді здійснювалося в умовах панування ідеології франкістського режиму (під проводом організацій - Молодіжний фронт (Frente de Juventudes), Жіноча організація (Seccion Femenina), Іспанська молодіжна організація (Organizacion Juvenil Espanola) та інших), лише окремі спроби відступити від офіційної лінії виявилися наприкінці 1960-х рр. у створенні Центру підготовки спеціальних педагогів у Барселоні (1969), розбудові мережі сільських шкіл та інших [6, с.22]. У 1961 р. в Іспанії був заснований Національний Комітет соціального захисту як орган, який мав сприяти розвитку соціальної діяльності у країні і координувати її, а також представляти країну за участі у міжнародних організаціях.

У жовтні 1962 р. К.Лафарга (Carmen Lafarga), президент Асоціації школи св. Вісенте де Поля, М.Аріас (Matilde Arias), президент Асоціації Руїса де Альди, М.Поло (Maria Pilar Polo), президент Асоціації школи св. Марії, М.Долорес (Maria Dolores Barnuevo) запропонували об'єднати зусилля професійного співтовариства у галузі соціальної роботи і створити Колегію соціальних працівників, насамперед з метою захисту прав і вироблення стандартів

підготовки фахівців з соціальної роботи [9, с. 10].

У 1967 р. провінційні асоціації соціальних помічників об'єднуються в Іспанську Федерацію асоціацій соціальних помічників. Статут був підписаний 7 березня 1967 р. делегованою урядом комісією (М.Салаберрі, К.Лабарга, К.Сильвейра, М.Бальбуена). Серед основних цілей визначалося: вивчення питання стосовно професійної підготовки соціальних помічників, дослідження загальних проблем соціального захисту в Іспанії, створення і управління соціальними службами і громадськими організаціями та інше [10, с. 16-17].

Міжнародна федерація соціальних працівників була заснована на конференції у Мюнхені у 1956 р. за участі 50 країн. Інкорпорація Іспанської Федерації асоціацій соціальних помічників до Міжнародної федерації у 1970 р. передбачала розв'язання наступних завдань: сприяти розвитку соціальної роботи як професії за допомогою міжнародного співробітництва; співдіяти участі соціальних працівників країни у міжнародному просторі; допомагати контактуванню соціальних працівників усіх країн світу тощо [10, с. 18].

Перший національний конгрес соціальних працівників Іспанії відбувся у Барселоні 23 - 26 травня 1968 р., який, зокрема, ухвалив: необхідність застосовувати термін “соціальна робота” для позначення галузі діяльності, спрямованої на соціальний захист; ухвалення заміни поняття “соціального обслуговування у випадках” поняттям “індивідуальна соціальна робота”, а у розумінні соціальної роботи з групою та у громаді не вдаватися до кількісного критерію її виміру; потребу у виробленні шляхів університетської підготовки соціальних працівників в Іспанії; важливість укладання Кодексу етики соціальних працівників тощо [10, с. 22].

З 1960-х рр. на різних професійних семінарах соціальних працівників, у ході Четвертого Панамериканського конгресу соціальної допомоги активно обговорювалася ідея про створення об'єднання шкіл соціальної роботи країн Латинської Америки з метою зближення освітніх програм і координації їх роботи у різних країнах регіону. Латиноамериканська асоціація шкіл соціальної роботи розпочала діяльність у м. Ліма (Перу) 13 листопада

1965 р. До складу асоціації увійшли представники 25 шкіл соціальної роботи з 12 країн: Аргентини, Болівії, Венесуели, Гватемали, Гондурасу, Еквадору, Колумбії, Коста-Ріки, Панами, Парагваю, Перу, Чілі. У липні 1974 р. у м. Сан-Хосе (Коста-Ріка) було засновано Латиноамериканський центр соціальної роботи, який мав опікуватися організацією професійного навчання з соціальної роботи у країнах регіону. Центр діяв до 1991 р. [13, с. 155-156].

У ході Першого Латиноамериканського конгресу студентів соціальної роботи, зібраному у Ла-Пасі (Болівія) у 1979 р., було ініційовано утворення Латиноамериканської конфедерації студентів соціальної роботи як складової частини Латиноамериканської асоціації шкіл соціальної роботи [14, с. 59-60].

У 1970-х роках професійне співтовариство соціальних працівників в Іспанії чисельно зростає, у 1971 р. дипломованих фахівців у галузі соціальної допомоги налічувалося 5307 осіб. Іспанська Федерація асоціацій соціальних помічників зосереджувала увагу на чотирьох провідних діяльностях, а саме: впровадження студій з соціальної роботи в університетах; змінення тексту конституції про суспільну благочинну діяльність; захист професії соціальної роботи; реструктуризація організації професійних об'єднань [11, с. 53].

У ході Другого національного конгресу соціальних помічників, який відбувся у Мадриді 1 - 4 червня 1972 р., було окреслено роль соціальних працівників як агентів соціальних змін; наголошено на важливості розвитку професійної освіти соціальних помічників у країні.

У Міжнародній федерації соціальних працівників помітну роль у міжнародній діяльності щодо сприяння розвитку професії соціальної роботи відігравав Комітет взаємодії соціальних працівників з Європейським Співтовариством. Він був заснований у 1975 р. з цілями представляти професійну соціальну роботу перед різними установами Європейського Співтовариства, звернути увагу на зміст професійної компетентності у соціальній роботі тощо. Представництво іспанського професійного співтовариства соціальних працівників у комітеті було започатковано у 1986 р. (після входження Іспанії до складу ЄС) [10, с. 29].

10 липня 1976 р. у м. Сан Хуан (Пуерто-Ріко) прийнято Кодекс етики соціальних

працівників, документ, що є маніфестом цінностей і принципів, які сприяють підвищенню і поліпшенню якості професійної роботи соціальних працівників. У 1994 р. Кодекс переглянуто і доповнено.

У 1982 р. Іспанська Федерація асоціацій соціальних помічників розпалася, проте професійні об'єднання продовжували відстоювати ідеї покращення умов для розвитку соціальної роботи у країні, міжнародного співробітництва, неперервної освіти з соціальної роботи тощо. Згідно з законом 10/1982 від 13 квітня утворювалися Колегії фахівців з соціальної роботи і соціальної допомоги, встановлювалася Генеральна рада колегій, яка наділялася функціями представляти і захищати професію соціального працівника на національному і міжнародному рівні [11, с. 53].

Кожні чотири роки Генеральна рада колегій організовує національні конгреси з соціальної роботи. Нині в Іспанії діють 36 професійних колегій, які об'єднують близько 28 тис. соціальних працівників, з них 26 – провінційні професійні колегії, 10 – автономні [11, с. 54].

У 1980-х роках в окремих Автономних Співтовариствах Іспанії (Каталонія, Естремадура, Хаен, Мадрид, Мурсія, Арагон, Малага, Севілья, Кастилія-Ла-Манча, Кордова та інших) були утворені перші професійні об'єднання і асоціації соціальних педагогів з метою обміну практичним досвідом, поширення і визнання мультипрофесійного масштабу соціальної діяльності. У 1989 р. було сформовано координуючий орган асоціацій соціальних педагогів, а три роки поспіль заснована Державна федерація професійних асоціацій соціальних педагогів, яку у 2000 р. перетворено на Державну Асоціацію соціального виховання [7].

Важливою подією на шляху актуалізації соціально-педагогічної проблематики у країні став Міжнародний Конгрес з проблем соціального виховання, проведений у Мадриді 20 – 22 вересня 1989 р. Було з'ясовано, що в іспаномовному дискурсі соціальне виховання за сутністю розуміється як діяльність, спрямована на досягнення людиною “соціальних властивостей”. (Х.Кінтана (J.Quintana)) [12, с. 19-20]. На законодавчому рівні реальним декретом 1420/1991 від 30 серпня в Іспанії

встановлювався університетський титул фахівця (ступінь бакалавра) з соціального виховання [7].

Перший державний конгрес соціальних педагогів з проблем соціального виховання під назвою “Теперішнє і майбутнє соціального виховання” відбувся у Мурсії у 1995 р. У ході зустрічі було наголошено на необхідності з’ясування і осмислення постаті і ролі соціального педагога у суспільстві, забезпечення єдності теорії і практики соціальної педагогіки, подолання розбіжностей між змістом університетської підготовки фахівців у галузі соціальної допомоги і професійною соціальною реальністю [8, с. 50].

Міжнародна асоціація соціальних педагогів, інформуючи про зміст діяльності соціального педагога (2005 р.), стверджує: соціальне виховання може бути визначено як теорія, яка пояснює, за яких психологічних, соціальних і матеріальних умов, а також різних ціннісних орієнтувань, просуваються або ускладнюються розвиток особистості, якість життя і добробут індивіда та групи [7].

Державна асоціація соціальних педагогів Іспанії опублікувала у 2005 р. Етичний кодекс педагога і соціального педагога, підготовлений у ході Третього державного конгресу соціальних педагогів (XV Всесвітнього конгресу Міжнародної асоціації соціальних педагогів, який відбувся у Барселоні у 2001 р.). З-поміж загальних принципів, якими має керуватися соціальний педагог, визначено наступні: - принцип професійності (професійний підхід полягає у здійсненні служіння з відповідальністю і серйозністю, що базуються на повазі до особистості і захисті прав людини); - соціально-виховна діяльність (супровід особистості і соціальна робота у громаді задля розв’язання проблем); принцип соціальної справедливості (діяльність у ключі фундаментальних прав, проголошених у Всезагальній декларації прав людини); принцип відповідальності і конфіденційності; неперервної освіти; професійної солідарності; повага до суб’єктів соціально-виховної діяльності; громадської участі тощо [15, с. 19-21].

У 2000-х роках міжнародні інтегративні процеси у виробленні ціннісних засад соціального виховання виявилися у діяльності Іberoамериканського Товариства

соціальної педагогіки, в якому, окрім Іспанії і Португалії, беруть участь країни Латинської Америки. Перший Іberoамериканський конгрес з соціальної педагогіки відбувся у Сантьяго (Чілі) 8 – 10 листопада 2004 р. За тридцять років науковим співтовариством соціальних педагогів Іспанії було організовано і проведено 25 міжуніверситетських семінарів з соціальної педагогіки (перший у Севільї у 1981 р., останній у Талавері у 2012 р.); три іberoамериканських конгреси з соціальної педагогіки тощо.

У 2007 р. заснована Генеральна рада колегій соціальних педагогів Іспанії, яка об’єднала 13 професійних колегій і 6 професійних асоціацій з метою співробітництва у галузі соціальної педагогіки.

Міжнародна асоціація соціальних педагогів на XVI Всесвітньому конгресі у Монтевідео у 2005 р. виробила Декларацію (18 листопада 2005 р.), у якій визначено провідні компетенції соціальних педагогів. Частково положення про засади діяльності організації були узгоджені на світових конгресах у Копенгагені у травні 2009 р. та у Люксембурзі у квітні 2013 р. У Копенгагенській декларації відзначено, що місія Міжнародної асоціації соціальних педагогів полягає у з’ясуванні можливостей і виробленні шляхів застосування професійної соціально-педагогічної роботи в умовах глобалізованого світу і глибокої економічної кризи, підтримці найбільш ущемлених категорій дітей і молоді у сучасному світі.

Висновки. Сучасний досвід соціально-педагогічної роботи ускладнюється в умовах міжнародного співробітництва професійних об’єднань соціальних працівників та педагогів різних країн світу. Професійні співтовариства соціальних педагогів іспаномовних країн як активні учасники міжнародного діалогу і міжнародної соціально-гуманітарної діяльності сприяють пошуку новітньої методології соціальної модифікації, розробленню інноваційних стратегій і технологій соціального виховання, здійсненню соціально-правового захисту дітей і молоді у соціально нерівному світі, розвитку соціального капіталу суспільства шляхом підтримки вразливих груп населення тощо.

Література

1. Adelantado, J. (2000) Cambios en el estado del bienestar: politicas sociales y desigualdades en Espana. – Barcelona: Icaria Editorial. – 534 p.
2. Malagon Bello, E. Hipotesis sobre la historia del trabajo social en Colombia. – Revista de Trabajo Social. – 2001. - № 3. – Pp. 11-27.
3. Miranda, M. (2003) Pragmatismo, interaccionismo simbolico y Trabajo Social. De como la caridad y la filantropia se hicieron cientificas. Tesis Doctorado en Antropologia Social y Cultural. – Barcelona; Universidad Rovira y Virgili. – 325 p.
4. Molina Sanchez, M.V. (1994) Las enseñanzas del trabajo social en Espana. 1932-1983. Estudio socio-educativo. – Madrid, Universidad Pontifica Comillas. - 260 p.
5. Nunez-Perez, V. (1988) Modelos educativos: inscripcion y efectos. – Barcelona: Universidad Central de Barcelona, Facultad de Pedagogia. – 278 p.
6. Fernandez Gutierrez, A. (2010) La intervencion socioeducativa como proceso de investigacion. Una experiencia de reflexion-accion en Centros de Menores. – Valencia, Nau Llibres. – 175 p.
7. Chamseddine Habib, M. Aproximacion historica a una de las profesiones sociales: la educacion social. – Revista de Educacion Social. – 2013. – № 17, julio. – Електронний ресурс. – Режим доступу: [http://www.eduso.net/res/pdf/17/aprox_res_%2017.pdf].
8. March, M. (1998) El educador social: una figura profesional surgida de diversas practicas e identidades profesionales. – FEAPES-APES: I Congreso Estatal del Educador Social: Presente y futuro de la Educacion Social. – Barcelona: FEAPES. – Pp. 49-67.
9. Gil Parejo, M. (2004) El protagonismo de la organizacion collegial en el desarrollo del trabajo social en Espana. – Madrid: Siglo XXI de España Editores. – 107 p.
10. Pasado, presente y futuro del trabajo social: II Foro de Trabajo Social: del 14 al 16 de abril de 1999. – Madrid, Universidad Pontifica Comillas, 2000. – 255 p.
11. Castillo Charfolet, A. Aproximacion al trabajo social en Espana. – Locus Social. – 2009. – № 3. – Pp. 48-60.
12. Actas del Congreso sobre la Educacion Social en Espana: 20-22 de septiembre de 1989, [Madrid]. – Madrid: Ministerio de Educacion, 1989. – 428 p.
13. Neira, M. (1998) Antologia del trabajo social chileno. – Concepcion: Universidad de Concepcion. – 223 p.
14. Esquivel Corella, F. (2006) Introduccion al trabajo social: Una breve guia conceptual y contextual. – San Jose: Editorial Universidad de Costa Rica. – 78 p.
15. Valles Herrero, J. (2011) Analisis y valoracion de las funciones de los educadores sociales en Espana. – Madrid: UNED, Facultad de Educacion. – 306 p.

Zaichenko N. I., a candidate of pedagogical sciences, doktorant of department

PARTICIPATING OF SOCIAL WORKERS OF SPANISH-SPEAKING COUNTRIES IN INTERNATIONAL CONTEXT OF SOCIAL-PEDAGOGICAL WORK

Participating of social workers of Spanish-speaking countries in international context of social-pedagogical work has been analyzed in the article. The author describes the process of formation of leading international organizations of social workers and social educators (International Federation of social workers, Catholic International Union of social service, International Association of social educators and others), in that the professional associations of Spanish-language countries were actively included initially.

Modern experience of social-pedagogical work can be objectively appraised in measuring of international dialog and collaboration of different world countries. Establishment of international relations in professional social work area was on 1920s years.

Modern experience of social-pedagogical work is getting more complicated in the conditions of international cooperation of social workers and educators professional associations of different world countries. The professional unions of social workers and social educators of Spanish-speaking countries as active participants of international dialog and international social-humanitarian activity contribute to newest methodology search of social modification, work out innovative social education strategies and technologies, promote realization of social-legal child and juvenile defence in the socially unequal world, contribute to development of social capital of society by support of vulnerable groups of population.

Key words: social-pedagogical work, social education, International Federation of social workers, Spanish Federation of Associations of social assistants, Catholic International Union for social service, International Association of social educators, Iberoamerican Society of social pedagogy.